

Arrest

nr. 227 186 van 8 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten K. VANDENBUSSCHE en S. VERBEEK
Coupure 5
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 maart 2019 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 mei 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VERBEEK, die loco advocaat K. VANDENBUSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 10 september 2007 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Aan verzoeker werd op 24 juni 2009 door de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Hij werd als gevolg hiervan tot een verblijf in het Rijk toegelaten.

1.3. Op 21 december 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 26 maart 2019 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing – het betreft in werkelijkheid twee beslissingen die zijn opgenomen in één akte –, die verzoeker werd ter kennis gebracht op 8 april 2019, is gemotiveerd als volgt:

“naam: [A.]

voornaam: H.]

[...]

nationaliteit: Afghanistan

Krachtens artikel 22, § 1,3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, omwille van ernstige redenen van openbare orde:

Op 10/09/2007 diende u een asielaanvraag in. Op 24/06/2009 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 25/06/2009 in kennis werd gebracht. Als een gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 11/12/2009 een A-kaart afgeleverd, die laatste geldig was tot 22/11/2012. Op heden beschikt u over een verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd u op 23/11/2012 in het bezit gesteld van een B-kaart, geldig tot 13/10/2022.

Op 23/06/2016 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf 10 maanden met uitstel 3 jaren wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid gepleegd tegen uw echtgenote; bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf.

Op basis van deze informatie werd door de DVZ op 26/06/2018 op basis van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/5/1, § 2, 1°) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van de geldigheid van uw subsidiaire beschermingsstatus, werd u door het CGVS op 18/10/2018 uitgenodigd voor gehoor, teneinde u de mogelijkheid te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen. U gaf geen gevolg aan deze oproep en bijgevolg heeft u nagelaten uw medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus.

Op 21/12/2018 besliste het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 in te trekken, een beslissing waarvan u op 24/12/2018 in kennis werd gebracht. Het CGVS stelde dat uw handelingen, in casu het op zeer ernstige wijze mishandelen van uw echtgenote, niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van het subsidiair beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Het stelde dat de door u gepleegde misdrijven, waarvoor u definitief veroordeeld werd op 23/06/2016, gelet op de aard en de ernst van de feiten, alsook de omstandigheden waarin deze gepleegd werden, gekwalificeerd dienen te worden als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de wet van 15 december 1980. Tot slot was het CGVS van oordeel dat u in de stad Kabul (Afghanistan) over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de wet van 15 december 1980. Bijgevolg was het van oordeel dat u mag teruggeleid worden naar Afghanistan en een verwijderingsmaatregel dus verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

U diende geen schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) en bijgevolg is de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus definitief geworden.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd op 31/01/2019 via een aangetekend schrijven uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). Aangezien u op dat ogenblik een declaratie van vertrek deed naar een nieuw adres, werd dit schrijven door de DVZ verstuurd naar zowel dit adres als uw laatste in het Rijksregister vermelde adres. U gaf geen gevolg aan dit schrijven en bijgevolg kan de DVZ bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten enkel rekening houden met de actueel in uw dossier aanwezige elementen. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten wordt, in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk, Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 10/09/2007 verklaarde dat u het Rijk op diezelfde dag bent binnengekomen. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u iets meer dan 11 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden mei de Belgische samenleving te spreken. We brengen in herinnering dat u het naliet ons in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten. U bracht derhalve geen enkel element aan waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch legde u bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering voor. Indien u alsnog over nauwe banden niet de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen.

Integendeel brengen we in herinnering dat u op 23/06/2016 door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden niet uitstel 3 jaren wegens het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen en het bedreigen van uw echtgenote. Zo blijkt uit het vonnis dat u uw vrouw regelmatig slagen en verwondingen toebrengt en in de nacht van 28/05/2016 zelfs een mes op haar keel zette, haar bij het haar nam en met haar hoofd meerdere keren tegen de muur sloeg en haar meerdere malen schopte. Het klemt ons inziens des te meer, daar u deze ernstige feiten van partnermishandeling pleegde in het bijzijn van uw minderjarige kinderen.

Bovendien is gebleken dat u op 13/07/2018 opnieuw definitief veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Gent tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel 5 jaren voor 10 maanden, opnieuw wegens het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, gepleegd tegen uw ex-vrouw. Uit de vonnis blijkt dat u na de eerste feiten van uw ex-vrouw gescheiden bent, doch haar op 02/06/2018 opnieuw opzettelijk slagen en verwondingen toebrengt in het bijzijn van uw minderjarige kinderen en dit tot bloedens toe. Deze feiten werden door de rechter als bijzonder ernstig gekwalificeerd en werd bijzonder zwaar getild aan het feit dat u deze bewezen feiten pleegde terwijl u onder de strikte naleving van probatievoorwaarden stond ten gevolge het vonnis d.d. 23/06/2016. Ondanks het feit dat u een absoluut contactverbod had, pleegde u opnieuw bijzonder ernstige feiten van partnergeweld.

Het feit dat u na uw eerste veroordeling voor feiten van partnermishandeling opnieuw definitief veroordeeld werd voor gelijkaardige feiten, toont ons inziens aan dat u geen lessen trok uit uw verleden en de ernst van uw daden niet inziet of wenst in te zien.

Derhalve dienen we te concluderen dat uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in twee definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201,814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging

vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden ofte herhalen (HvJ 22 mei 20J2, C-348/09, P.I., pi. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)r (RvV 22 december 2017, nr, 197.311).

Wat uw familiale banden binnen de Belgische samenleving betreft, brengen we in herinnering dat u het naliet ons in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten. In het kader van uw asielaanvraag d.d. 10/09/2007 verklaarde u tijdens uw gehoor bij de DVZ dat op dat ogenblik uw beide ouders reeds overleden waren en uw zus in Afghanistan verbleef. U diende uw asielaanvraag in samen met uw echtgenote en jullie minderjarig kind. Nazicht van uw dossier toont aan dat u sindsdien nog 3 kinderen kreeg, allen geboren in België. Uw echtgenote en 4 minderjarige kinderen verblijven op heden allen op legale wijze in België. Dienaangaande wijzen we er op dat uw gezinsleven in België u er niet van weerhouden heeft zeer ernstige feiten van partnergeweld te plegen tegen uw vrouw in het bijzijn van uw minderjarige kinderen, waarvan u kon weten dat deze een impact konden hebben op dat gezinsleven en uw verblijfsrechtelijke situatie.

Daarnaast blijkt uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Gent d.d. 23/06/2016 dat uw echtgenote aangaf van u te willen scheiden en u eenzelfde wens uitdrukte. In het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Gent d.d. 3/07/2018 wordt vermeld dat u effectief van uw ex-vrouw gescheiden bent en zelfs een absoluut contact- en verontrustingsverbod opgelegd kreeg. Bovendien diende u ook de regeling met betrekking tot de gemeenschappelijke kinderen opgelegd door de familierechtbank strikt na te leven. Raapleging van het Rijksregister leert dat u sinds 27/01/2017 op een ander adres gedomicilieerd bent dan uw echtgenote en 4 minderjarige kinderen.

Tot slot merken we op dat uit artikel 8 tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie, brengen we in herinnering dat u het naliet ons in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten. Uit uw administratief dossier blijkt enkel dat u tijdens uw gehoor bij de DVZ in het kader van uw asielaanvraag verklaarde een beetje ziek te zijn en pijn te hebben aan uw knie en been. Daarnaast blijkt dat u tijdens uw lopende asielprocedure tweemaal gewettigd een afspraak bij de DVZ diende te missen omdat u een operatie had ondergaan en zich enkele weken niet kon verplaatsen. U legde een medisch attest voor om deze afwezigheden te rechtvaardigen. Sindsdien werd de DVZ niet in het bezit gesteld van enige informatie van medische aard, waardoor er bijgevolg geen indicaties zijn dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.

Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, herhalen we dat het CGVS van oordeel was dat u in de stad Kabul (Afghanistan) overeen veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de wet van 15 december 1980. Bijgevolg was het van oordeel dat u mag teruggeleid worden naar Afghanistan en een verwijderingsmaatregel dus verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980,

Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf van iets meer dan 11 jaar in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren.

Omwille van ernstige redenen van openbare orde wordt er krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een einde gemaakt aan uw verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert, gespreid over twee middelen, de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4, 7, 19 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, van de artikelen 22, 23, 48/3, 48/5, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

[...]

ii. Voorafgaand: beoordeling ex nunc en effectief rechtsmiddel

5. Zoals bovenstaand uiteengezet mocht verzoeker de uitnodiging voor verhoor dd. 18 oktober 2018 van het CGVS, de kennisgeving van 24 december 2018 van de beslissing van het CGVS dd. 21 december 2018 en de uitnodiging voor verhoor dd. 31 januari 2019 van verweerster niet ontvangen.

Dit had als gevolg dat verweerster bij het nemen van de beslissing niet op de hoogte was van verschillende substantiële elementen uit het persoonlijke toestand van verzoeker, hetwelk uiteraard ook implicaties heeft naar de toets van art. 74/13 Vw. (en deze van artt. 3 en 8 E.V.R.M.).

Daarnaast heeft verweerster evenmin voldoende rekening gehouden met de elementen die verweerster bekend waren of minstens bekend dienden te zijn. Ook dit heeft implicaties naar de toets van artikel 74/13 Vw. (en deze van artt. 3 en 8 E.V.R.M.).

Verzoeker, zal in wat volgt, aannemelijk maken dat indien verzoeker was gehoord minstens de relevante gegevens en stukken had kunnen aanbrengen betreffende het belang van de kinderen, waarmee verweerster op grond van artikel 74/13 Vreemdelingenwet rekening had moeten/kunnen houden.

6. Verzoeker meent ook dat Uw Raad gelet op artt. 13 E.V.R.M. en art. 47 Handvest grondrechten EU gehouden is met deze nieuwe elementen rekening te houden.

Indien Uw Raad niet met deze niet gekende elementen rekening zou houden bij haar beoordeling, heeft dit de facto tot gevolg dat verzoeker niet over een rechtsmiddel beschikt om een beslissing die in strijd met haar verdragsrechten werd genomen te remediëren.

Artikel 13 E.V.R.M. voorziet dat een daadwerkelijk rechtsmiddel voorhanden moet zijn in geval van schending van diens rechten onder het verdrag.

Dit houdt in dat een aandachtige, volledige en strikte controle van de grieven dient te kunnen gebeuren op basis van een nationaal aanwendbaar rechtsmiddel.

Het E.H.R.M. oordeelde reeds (in het kader van een toetsing in samenlezing met artikel 3 E.V.R.M.) dat de in België voorziene beperkte "wettigheidscontrole" de toets aan artikel 13 E.V.R.M. niet doorstaat. Immers, (...) "la Cour a précisé que l'instance de contrôle ne pouvait pas se placer fictivement au moment où l'administration a adopté la décision litigieuse pour en apprécier la validité au regard de l'article 3" (...) (E.H.R.M. 2 oktober 2012, Singh et al. t. België, §91; vrij vertaald: het Hof heeft gepreciseerd dat de controleinstantie zich niet fictief op het moment kon plaatsen waarop de administratie de litigieuze beslissing nam om de geldigheid te beoordelen in het licht van artikel 3)

Bovendien kan in geen geval dienstig verwezen worden naar het feit dat de UDN-procedure (art. 39/82 Vw.) of de procedure voorlopige maatregelen (art. 39/85 Vw.) wél in een ex nunc-toets zouden voorzien en verzoeker dan maar van deze mogelijkheden gebruik zou moeten maken (cfr. in tegengestelde zin vb. RvV nr. 164 900 van 30 maart 2016).

Immers, beide procedures impliceren dat de tenuitvoerlegging "imminent" is. In het huidige geval is er sprake van een eerste bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 30 dagen, zonder dat er sprake is van verdere gedwongen maatregelen. Van een "imminent" karakter is hier geen sprake. Het succesvol opstarten van een UDN-procedure was daarom niet wenselijk.

Gelet op de schending van de grondrechten van verzoeker is een vrijwillige uitvoering van de beslissing evident geen optie.

Blijft over: wachten tot de tenuitvoerlegging "imminent" wordt.

Dit heeft met andere woorden tot gevolg dat verzoeker bewust risico moet lopen op een inreisverbod, dwangmaatregelen en dergelijke conform art. 74/11 Vw. e.v. alvorens zij toegang krijgt tot een rechtsmiddel dat voldoet aan art. 13 E.V.R.M. en art. 472 Grondrechten EU.

Een dergelijke interpretatie, alsof de UDN-procedure aangevuld met de mogelijkheid tot het aanvragen van voorlopige maatregelen in een afdoende rechtsmiddel voorzien, schendt bijgevolg art. 13 E.V.R.M. en art.47 Grondrechten EU.

Dit werd bovendien expliciet bevestigd door het E.H.R.M. in de zaak S.J. t. België (EHRM 27 februari 2014, nr. 70055/10):

In the Court's view such an arrangement, while it may be effective in theory, is in practice difficult to implement and too complex to satisfy the requirement under Article 13 taken in conjunction with Article 3 for remedies to be available and accessible in law and in practice (...) vrij vertaald: Volgens het Hof is een dergelijke regeling, al zou zij in theorie afdoende zijn, in de praktijk te moeilijk om uit te voeren en te complex om te voldoen aan de vereisten van artikel 13 samen gelezen met artikel 3 dat het rechtsmiddel beschikbaar en toegankelijk moet zijn in rechte en in feite. (§ 103)

En verder

*The Court further observes that this system forces the persons concerned, who are already in a vulnerable position, to take further action in extremis at the time of enforcement of the measure. This situation is of particular concern in the case of families accompanied by minor children, bearing in mind that execution of the measure in the form of placement in detention, if it is unavoidable, must be kept to a strict minimum, in accordance in particular with the Court's case-law (see *Muskhadzhiyeva and Others v. Belgium*, no. 41442/07, 19 January 2010; *Kanagaratnam v. Belgium*, no. 15297/09, 13 December 2011; and *Popov v. France*, nos. 39472/07 and 39474/07, 19 January 2012). Vrij vertaald: het Hof stelt voorts vast dat dit systeem de betrokken personen, die reeds in een kwetsbare positie verkeren, ertoe dwingt om in extremis verdere actiemiddelen te ondernemen op het moment van de handhaving van de maatregel. Deze situatie is van bijzonder belang in het geval van gezinnen met minderjarige kinderen, rekening houdend met het feit dat een uitvoering van de maatregelen in de vorm van detentie, indien het onvermijdbaar is, tot een strict minimum beperkt moet blijven.*

7. Bovendien strookt een dergelijke interpretatie geenszins met de Terugkeerrichtlijn, die een absolute voorrang geeft aan de vrijwillige terugkeer en waarbij dwangmaatregelen met absolute evenredigheid en doeltreffendheid moeten worden toegepast (cfr. preambule overweging nr. 10 en 13).

Meer nog, artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (omgezet in art. 74/13 Vw.) bepaalt:

Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven; c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.

Artikel 13 van dezelfde richtlijn legt de lidstaten op om een doeltreffend rechtsmiddel te voorzien.

Aangezien artt. 39/82 Vw. en art. 74/13 Vw. conform de Europese richtlijn moeten worden geïnterpreteerd, kunnen deze artikels niet in die zin worden gelezen dat enkel met alle elementen wordt rekening gehouden (ex-nunc) op voorwaarde dat de tenuitvoerlegging imminent wordt. Immers, de Terugkeerrichtlijn voorziet dat niet enkel bij het nemen van de beslissing, maar bij de gehele tenuitvoerlegging van de richtlijn rekening gehouden moet worden met gezondheids- en gezinstoestand. Indien dit niet het geval is moet een doeltreffend rechtsmiddel openstaan.

iii. Schending van artikel 8 E.V.R.M., art. 74/13 Vw. en van het evenredigheidsbeginsel

8. Verweerster dient in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wanneer een beslissing tot verwijdering wordt genomen, rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen, de algemene motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet is verweerster verplicht de belangenafweging afdoende te motiveren.

Verweerster was op de hoogte van het bestaan van de vier minderjarige kinderen van verzoeker.

Verweerster stelt in de bestreden beslissing het volgende omtrent het belang van de kinderen:

“Wat uw familiale banden binnen de Belgische samenleving betreft, brengen we in herinnering dat u het naliet ons in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten. In het kader van uw asielaanvraag d.d. 10/09/2007 verklaarde u tijdens uw gehoor bij de DVZ dat op dat ogenblik uw beide ouders reeds overleden waren en uw zus in Afghanistan verbleef. U diende uw asielaanvraag in samen met uw echtgenote en jullie minderjarig kind. Nazicht van uw dossier toont aan dat u sindsdien nog 3 kinderen kreeg, allen geboren in België. Uw echtgenote en 4 minderjarige kinderen verblijven op heden allen op legale wijze in België. Dienaangaande wijzen we er op dat uw gezinsleven in België u er niet van weerhouden heeft zeer ernstige feiten van partnergeweld te plegen tegen uw vrouw in het bijzijn van uw minderjarige kinderen, waarvan u kon weten dat deze een impact konden hebben op dat gezinsleven en uw verblijfsrechtelijke situatie.

(...)

Tot slot merken we op dat uit artikel 8 tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.”

Hoewel (zeer beperkt) blijkt wordt gegeven van een aantal elementen die worden betrokken bij de beoordeling van een mogelijke schending van artikel 8 E.V.R.M. (zijnde de mogelijkheid om op een andere wijze contact te houden met familie), blijkt op geen enkele wijze uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat een billijke afweging werd gemaakt in het licht van de fair-balance-toets voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

9. Wat de principes betreft kan dienstig worden verwezen naar de rechtspraak van Uw Raad:

Tenslotte wijst de Raad nog op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) inzake artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM omvat zowel negatieve als positieve verplichtingen voor Staten. Wanneer een vreemdeling nooit een niet-precair verblijfsrecht heeft gehad in België, quod in casu, moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een

schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

Wat immigratie betreft, oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In die zin stelt het EHRM dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, par. 70).

Evenwel, waar kinderen betrokken zijn, moeten deze elementen van migratiecontrole worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 78; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135-136; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland; EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, Kaplan e.a. v. Noorwegen; EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 109).(RvV nr. 164 667 van 24 maart 2016, eigen vorm en benadrukking)

Bijgevolg dient een fair-balance toets zich aan.

10. Uit de bestreden beslissing kan niet worden opgemaakt of worden vastgesteld dat verweerster een evenwichtige en redelijke beoordeling heeft gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, minstens dat in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van de minderjarige kinderen van verzoeker.

De beslissing is dan ook niet naar recht verantwoord en schendt artikel 8 E.V.R.M., de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

11. Het komt in principe niet aan Uw Raad toe om over te gaan tot een belangenafweging (om reden dat Uw Raad zich niet in de plaats van het bestuur kan stellen).

Voor zoveel als nodig wenst verzoeker evenwel volgende elementen aan te brengen, elementen waarmee verweerster geen rekening heeft gehouden bij het nemen van haar beslissing.

Vooreerst: verzoeker oefent samen met mevrouw [S.A.] het ouderlijk gezag uit over de kinderen. Daarnaast verblijven de kinderen ook elke zaterdag tussen 14u00 en 18u00 bij verzoeker. Hoewel het verblijfsrecht bij verzoeker beperkt is, oordeelde de familierechter het wel degelijk in het belang van de kinderen dat een effectief verblijf bij verzoeker werd geïnstalleerd. De familierechter had daarbij kennis van de strafrechtelijke feiten die verzoeker pleegde (zie ook stuk 3j), vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, zetelend in familiezaken dd. 19 januari 2017). Bovendien betrof deze verblijfsregeling een tijdelijke regeling in afwachting tot verzoeker een geschikte woonst had gevonden (zodat het verblijf bij verzoeker zou kunnen worden uitgebreid).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het verblijf bij verzoeker ook op een andere wijze zou kunnen worden uitgeoefend, zijnde via moderne communicatietechnieken (hetgeen veronderstelt dat deze communicatiemiddelen voorhanden zouden zijn in de streek van herkomst, quod non) of dat de kinderen het verblijf bij vader elders (lees in het buitenland) zouden kunnen uitoefenen. Verweerster gaat daarbij volledig voorbij aan het feit dat de kinderen minderjarig zijn en de uitoefening van het verblijfsrecht bij verzoeker aldus volkomen afhankelijk zou worden van de mogelijkheden/goede wil van moeder (dewelke zou instaan voor de beslissing om de kinderen te laten reizen naar verzoeker – waar verzoeker zich ook zou mogen bevinden). Verweerster gaat evenzeer voorbij aan het feit dat de kinderen, omwille van hun status als subsidiair beschermde (dewelke zou kunnen worden ingetrokken worden ten gevolge van een eventueel bezoek aan Afghanistan), alsmede omwille van de gevaarlijke leefomstandigheden, niet kunnen afreizen naar Kaboel/Afghanistan. Inzake de gevaarlijke situatie kan bijvoorbeeld worden verwezen naar het negatief reisadvies vanwege de Belgische overheid inzake de situatie in Afghanistan/Kaboel:

Laatste update

Alle reizen naar Afghanistan worden volledig afgeraden. Reizen naar Afghanistan zijn heel risicovol. Zou u toch een reis naar dit land ondernemen, dan is het absoluut noodzakelijk advies te vragen aan de Belgische ambassade in Islamabad (Pakistan) en ze op de hoogte brengen van uw aankomst en verplaatsingen in het land. Om ons in staat te stellen onze consulaire dienstverlening beter te organiseren, raden wij u ook ten stelligste aan uw reis te registreren via <https://travellersonline.diplomatie.be>. (externe link) Gezien de precaire veiligheidssituatie in Afghanistan, en de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in Kaboel, is consulaire bijstand echter heel moeilijk, zo niet onmogelijk te verzekeren.

Mocht er zich tijdens uw verblijf in Afghanistan een onvoorziene gebeurtenis voordoen, dan wordt van u verwacht dat u zo spoedig mogelijk contact opneemt met de Belgische ambassade in Islamabad en tevens uw gezinsleden of naaste vrienden in België van uw toestand inlicht en geruststelt.

Het geweld gaat de laatste jaren onverminderd voort in alle delen van het land, met ook grote aantallen burgerslachtoffers tot gevolg. 2018 was in dat opzicht het jaar met de zwaarste balans sinds het begin van de eeuw. Behalve vuurgevechten tussen het regeringsleger en rebelligroepen, die soms dagenlang duren, vinden er ook geregeld terroristische aanslagen plaats, zelfs in de zwaar beveiligde delen van de hoofdstad. Daarbij vallen soms tientallen tot meer dan honderd dodelijke slachtoffers en een veelvoud gewonden. Enkele voorbeelden: een aanval op een regeringscompound op 24/12/2018 (minstens 40 doden), een zelfmoordaanslag in de buurt van een kiezersregistratiecentrum in Kaboel op 22/04/2018 (meer dan 50 doden), een aanslag met een ambulance in de diplomatieke wijk van Kaboel op 27/01/2018 (meer dan 100 doden), een aanval van schutters op het Intercontinental Hotel van Kaboel op 20/01/2018 (minstens 20 doden), en verschillende aanvallen tegen posten van de politie en de veiligheidsdiensten in verschillende provincies, bv. de aanval tegen een gebouw van de inlichtingendiensten op 21/01/2019 (minstens 70 doden). Op 31/05/2017 vond de zwaarste aanslag in Kaboel sinds 2001 plaats, toen een vrachtwagen gevuld met springstof tot ontploffing werd gebracht, met meer dan 150 doden tot gevolg.

In de huidige politieke context (in het bijzonder de aanloop naar de geplande presidentsverkiezingen deze zomer), loopt de spanning in het land nog verder op.

De veiligheidssituatie in Afghanistan is uiterst problematisch, zeker na de terugtrekking van het gros van de NAVO/ISAF-troepen begin 2015. Het land gaat momenteel door een belangrijke politieke, economische en veiligheidstransitie.

De dreiging van terroristische en misdadige acties tegenover buitenlanders is zeer hoog. Gehele zones van het land, stedelijke agglomeratie inbegrepen, ervaren het geweld van de gewapende opstande-

lingen tegen de Afghaanse en de internationale veiligheidskrachten. Het conflict veroorzaakt duizenden doden elk jaar. Het gevaar kan de vorm aannemen van bomaanslagen, zelfmoordaanvallen, ontvoeringen, gewapende confrontaties, aanvallen langs de wegen, tegen NGO's, internationale organisaties, privé-ondernemingen en mensen die zich per toeval in de omgeving bevinden.

De buitenlanders moeten zich tegen elk soort criminaliteit beschermen. Er is immers niet alleen het geweld van de gevechten tussen de gewapende oppositie en de regeringskrachten. Het kan eveneens gaan om politieke of criminele ontvoeringen. Al deze vormen van criminaliteit houden trouwens vaak verband met illegale handel en smokkel, met name de drughandel.

Belgische burgers die worden tewerkgesteld door multilaterale organisaties (VN en haar agentschappen, Europese Unie, NAVO, ontwikkelingsagentschappen) zijn onderworpen aan het veiligheidsprotocol van deze organisaties en dienen zich hier strikt aan te houden.

Gewone diefstallen en roofovervallen kunnen af en toe in de stadscentra plaatsvinden, de winkelcentra, de banken geldautomaten en de plaatsen die regelmatig door de buitenlanders worden bezocht.

Er is een groot risico op ontvoeringen in heel het land.

Ontvoeringen komen ook regelmatig voor in het hele land, waarbij buitenlanders, in het bijzonder westerlingen, specifiek geïdende worden.

De risico's in verband met de aanwezigheid van mijnen, niet-ontpofte munitie en geïmproviseerde explosieven (IED's) blijven bestaan in verschillende zones van het Afghaanse grondgebied, en nemen nog toe in sommige stedelijke zones. Het wordt compleet afgeraden om over land te reizen.

Kaboel

De veiligheid in de hoofdstad blijft problematisch. Sinds 2014 is er een golf van (zelfmoord)aanvallen in de stad, waarbij regelmatig buitenlanders geïdende worden. Het risico op aanvallen en aanslagen, zowel op de Afghaanse overheden (incl. de veiligheidsdiensten), de buitenlandse strijdkrachten, als op plaatsen waar de westerse aanwezigheid zichtbaar is, blijft bijzonder groot. Ook burgers vormen een doelwit.

De plaatsen die regelmatig door de buitenlanders worden bezocht (supermarkten en bepaalde restaurants) kunnen het doelwit van een aanval zijn. Vooral de luchthaven van Kaboel is een doelwit en werd reeds verschillende malen door terroristische aanslagen getroffen. Ook beveiligde compounds kunnen aangevallen worden. Verplaatsingen tijdens de nacht moeten absoluut vermeden worden.

Verplaatsingen overdag moeten onder begeleiding gebeuren, liefst door een escorte.

Een verblijf in Kaboel door leden van officiële instanties en van internationale of humanitaire organisaties in het kader van hun zending is enkel denkbaar op voorwaarde elementaire veiligheidsregels na te leven (kennis van de bezochte plaatsen en mensen, permanente bewaking van de woonplaats, planning van de verplaatsingen, begeleiding en opvang, enz).

https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/afghanistan
(raadpleging op 5.05.2019)

De facto wordt de uitoefening van het verblijf bij verzoeker aldus onmogelijk gemaakt. Nochtans oordeelde de familierechter (een beperkt) verblijf van de kinderen bij verzoeker in het belang van de kinderen.

Daarnaast dient evenzeer in overweging genomen dat verzoeker financieel instaat voor de kinderen. Mevrouw [S.A.] is werkloos, de Nederlandse taal slechts beperkt machtig en ontvangt OCMW-steun (zie ook stuk 3j, vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, zetelend in familiezaken dd. 19 januari 2017) . Verzoeker betaalt onderhoudsgeld voor de kinderen ad 50,00 EUR per maand per kind (oftewel 200,00 EUR per maand in totaliteit). De betaling van de onderhoudsgelden loopt via DAVO onder meer omdat verzoeker in 2018 gedurende enkele maanden in voorhechtenis heeft gezeten. Verzoeker doet het nodige om diens achterstallen bij DAVO weg te werken (stuk 3c). Daarnaast betaalde verzoeker in het verleden ook regelmatig een deel of zelfs geheel de huur van mevrouw [S.A.]. Verzoeker verwijst in deze naar stuk 3d. Verzoeker staat ook in voor de aankoop van

alle kledij, spullen (zoals fietsen,...) voor alle kinderen. Deze goederen gebruiken de kinderen bij hun moeder.

Gelet op de deplorabele economische omstandigheden in Kaboel/Afghanistan, alsmede het verschil in lonen en kost van leven, is het niet aannemelijk dat verzoeker in staat zal zijn om diens alimentatieverplichtingen te blijven voldoen/ in het belang van de kinderen vrijwillig bij te springen.

Samengevat dient te worden geconcludeerd dat het derhalve geenszins in het belang van de kinderen is dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd en dat verzoeker het land zou dienen te verlaten.

Een fair-balance toets op basis van deze elementen kan dan ook enkel tot het besluit leiden dat de beslissing in strijd is met art. 8 E.V.R.M. en art. 74/13 Vw.

[...]

ii. Advies CGVS dd. 21 december 2018 inzake de verenigbaarheid met de artikelen 48/3 – 48/5§3 Vreemdelingenwet

12. Het CGVS verwijst in haar beslissing/advies inzake de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met het de artikelen 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet dd. 21 december 2018 naar het rapport dd. 30 augustus 2018 van UNCHR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, alsook naar de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018.

Het CGVS besluit op basis van voornoemde rapporten dat:

- Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen dienen te worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld:

a) Het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen;

b) Het aantal conflict gerelateerde incidenten;

c) Het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd

- Het conflict in Afghanistan is veranderlijk en de intensiteit/schaal van willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio;

- De situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen verschilt sterk van deze op het platteland want de meerderheid van de steden staan onder controle van de Afgaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op verhoogde aanwezigheid van militairen en politionele diensten;

- Uit het voorgaande besluit het CGVS dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kaboel te vestigen, waar verzoeker over een veilig en redelijk vestigingsalternatief zou beschikken.

- Kaboel zou een veilig en redelijk vestigingsalternatief zijn op grond van volgende overwegingen:

a) Aanwezigheid van nationale en internationale veiligheidstroepen, de stad is stevig in handen van de overheid want ook het Afgaanse Nationale Leger en de Afgaanse Nationale Politie zouden de situatie in de stad Kaboel relatief goed onder controle hebben (EASO COI Report Afghanistan: Security situation van december 2017 en COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kaboel City van 24 april 2018);

b) In 2017 vielen er in de stad Kaboel 1612 burgerslachtoffers, dit op 3,5 à 5 miljoen inwoners. De terreuraanslagen zijn gericht

het merendeel gericht tegen "high profile" doelwitten en de gewone burgers niet gevisieerd worden, doch wel ongewild, door toevallige omstandigheden slachtoffer zouden kunnen zijn; Aanvullend stelt het CGVS ook dat IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen heeft gepleegd waarbij de sjjiitische gemeenschap werd gevisieerd.

c) De impact van de aanslagen in Kaboel is niet van die aard dan het de inwoners van de stad dwingt om hun woonplaats te verlaten, integendeel, de stad is een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten ontvluchten;

- Er zijn in hoofde van verzoeker (naar het oordeel van het CGVS) ook geen persoonlijke omstandigheden die het reëel risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen:

a) *Alleenstaande mannen en getrouwde koppels kunnen in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van de familie of hun gemeenschap leven in stedelijke of semi-stedelijk gebieden;*

b) *Verzoeker is alleenstaande man, met vijf jaar scholing, is naast diens moedertaal (Dari) ook een beetje Pashtou machtig; verzoeker was in staat om in diens levensonderhoud te voorzien in Afghanistan door als taxichauffeur passagiers rond te rijden in onder meer Kaboel, hetgeen relevante werkervaring is alsook een affiniteit met de stad Kaboel veronderstelt. Deze affiniteit zou ook mogen blijken uit het feit dat het (oudste) kind van verzoeker werd geboren in (een ziekenhuis) in Kaboel, verzoeker sporadisch ging feesten in de stad en verzoeker één vriend heeft in de stad; verzoeker beschikt over gronden die hij ten gelde zou kunnen maken om diens leven te vergemakkelijken.*

13. *Verweerster herhaalt in haar beslissing dd. 26 maart 2019 de overwegingen en het oordeel van het CGVS dd. 21 december 2018, met name louter dat de stad Kaboel een veilig en redelijk intern vluchtalternatief is in de zin van artikel 48/5, §3 Vreemdelingenwet. Verweerster vult de argumentatie van het CGVS hieromtrent niet aan. Daarnaast stelt verweerster aanvullend dat:*

- *Er vanwege verzoeker geen sprake is van een bijzondere affiniteit met België (het 11-jarige legale verblijf van verzoeker in België wordt als onvoldoende beoordeeld);*
- *Contacten met de kinderen, familie en vrienden in België kunnen worden onderhouden op andere manieren, zoals bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen;*

Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Aldus is er geen familiaal beletsel om het verblijf te beëindigen met een bevel om het grondgebied te verlaten;

- *Er zijn geen indicaties dat de medische problemen van verzoeker een terugkeer naar Afghanistan in de weg staan;*

14. *Verzoeker meent dat verweerster bij het nemen van de bestreden beslissing niet de vereiste zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd, waar deze geen enkele bijkomende handeling stelde om er zeker van te zijn dat verzoeker de nodige elementen in het kader van de artikelen 22 en 23, alsmede 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet had kunnen aanbrengen en hij zijn hoorrecht had kunnen uitoefenen.*

Verweerster had er kennis van dat verzoeker een declaratie van adreswijziging had ingediend en dat eerdere aangetekende brieven van CGVS met beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus verzoeker niet hadden bereikt.

iii. *Schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 §3 Vreemdelingenwet, het beginsel van non-refoulement, artikel 3 E.V.RM, algemene motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.*

15. *Verweerster dient bij het nemen van een verwijderingsmaatregel de verenigbaarheid te toetsen met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verweerster is echter niet overgaan tot een zorgvuldig onderzoek van het risico op schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Verweerster baseert zich ten onrechte enkel op het advies van het CGVS dat meent dat verzoeker mag worden teruggeleid naar Afghanistan om reden dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief zou beschikken, zonder rekening te houden met alle elementen van het dossier (zoals die hieronder apart worden besproken).*

Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van State met nr. 239.259 van 28 september 2017 waarin de Raad van State oordeelde dat het DVZ een mogelijk schending van artikel 3 EVRM moet toetsen op het moment dat hij een uitwijzingsbevel neemt, en geen bevel om het grondgebied te verlaten mag nemen als de uitvoering van het bevel in strijd is met artikel 3 EVRM.

Artikel 3 EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen; Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie vb. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. / België en Griekenland; §218).

Het EHRM oordeelde in hetzelfde arrest dat alvorens een beslissing tot uitwijzing te nemen, de bevoegde instanties een serieus en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek moeten doorvoeren om te vermijden dat de persoon zou worden blootgesteld aan een behandeling die verboden is onder artikel 3 EVRM. De bevoegde instantie dient daarom over te gaan tot een onderzoek naar de grond van de zaak. (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. / België en Griekenland; §387)

Het EHRM heeft verder reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM, 4 december 2008, Y./Rusland, §75; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, §66).

Het EHRM oordeelde eveneens dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine)

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de tegenpartij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en Verenigd Koninkrijk, § 107). De tegenpartij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het behoorde daarom aan verweerster om verder grondig onderzoek te voeren.

16. In casu heeft verweerster zich tevreden gesteld met het aangeven dat het CGVS geen gewag heeft gemaakt van enige onverenigbaarheid met het artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet:

Dienaangaande meende Uw Raad in het arrest 208 660 van 3 september 2018 het volgende:

"De Raad verwijst in dezen naar rechtspraak van de Raad van State waar met betrekking tot het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikelen 48/3 en 48/4 het volgende wordt gesteld:

'Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als instrumentum, het is te onderscheiden van die beslissing als negotium. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling. ' (RvS arr. Nr. 234 824 van 24 mei 2016).

Het voormelde advies verstrekt door de commissaris-generaal, is in het kader van onderhevige beroepsprocedure aldus niet aanvechtbaar " (RvV arr. Nr. 208 660 van 3 september 2018 §3.6)

Het onderzoek naar de verenigbaarheid van de verwijderingsmaatregel met het artikel 3 EVRM dient daarom door verweerster worden gedaan op een omstandige en individuele wijze op het moment van het nemen van de beslissing, hetgeen in casu niet is gebeurd.

Van verweerster mag verwacht worden dat zij, bij een latere beoordeling van een al dan niet schending van artikel 3 van het EVRM bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, zoals in casu, een zorgvuldig onderzoek voert naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en daarin alle gegevens van het dossier mee in overweging neemt.

In casu blijkt uit de motivering over artikel 3 van het EVRM in de bestreden beslissing, dat de gemachtigde louter heeft verwezen naar de motivering van het CGVS in de beslissing van 21 december 2018, zonder zelf enig onderzoek te verrichten.

Verweerster schendt hierbij zijn verplichtingen met betrekking tot de beginselen behoorlijk bestuur, en meer bepaald de materiële en formele motiveringsplicht, zoals onder andere voorzien in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

iv. Geen intern en redelijk vluchtalternatief

17. Verweerster stelt in de bestreden beslissing dat Kaboel als redelijk en veilig intern vluchtalternatief kan dienen, dit in navolging van het advies van CGVS dd. 21 december 2018.

Verweerster heeft bij deze vaststelling geen rekening gehouden met alle nuttige elementen dewelke verweerster kende, of minstens diende te kennen en mocht verweerster deze gegevens in overweging hebben genomen, dan had verweerster tot een ander resultaat gekomen.

a. Kaboel als veilig intern vluchtalternatief

18. Verweerster stelt in de bestreden beslissing dat Kaboel als redelijk en veilig intern vluchtalternatief kan dienen, dit in navolging van het advies van CGVS dd. 21 december 2018.

In haar advies dd. 21 december 2018 stelt het CGVS dat het conflict in Afghanistan, en ook in Kaboel, snel veranderlijk is. Bovendien hield het CGVS louter rekening met het rapport dd. 30 augustus 2018 van UNCHR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, alsook naar de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018.

Het mocht van verweerster redelijkerwijze worden verwacht dat verweerster naging of Kaboel nog steeds als redelijk en veilig intern vluchtalternatief kan dienen op het ogenblik dat verweerster haar beslissing nam (26 maart 2019).

Verweerster gaat daarbij volledig voorbij aan het besluit van de UNCHR in het rapport dd. 30 augustus 2018 (UNCHR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan) – en dit in tegenstelling tot wat het CGVS meent te mogen besluiten – dat Kaboel niet als intern vluchtalternatief kan dienen (stuk 2c, p.112 – 114).

UNHCR notes that civilians who partake in day-to-day economic and social activities in Kabul are exposed to a risk of falling victim to the generalized violence that affects the city. Such activities include travelling to and from a place of work, travelling to hospitals and clinics or travelling to school; livelihood activities that take place in the city's streets, such as street vending; as well as going to markets, mosques and other places where people gather.

(...) to assess whether Kabul provides a reasonable IFA/IRA, it must be established that the applicant will have access in Kabul to :

(i) Shelter ;

(ii) Essential services, such as potable water and sanitation, health care and education ;

(iii) Livelihood opportunities, or proven and sustainable support to enable access to an adequate standard of living

(...)

UNHCR considers that given the current security, human rights and humanitarian situation in Kabul an IFA/IRA is generally not available in the city.

Bovendien, dient tevens rekening te worden gehouden met een ex-nunc toets, dit gelet op de mogelijke schendingen van artikel 3 E.V.R.M..

Verweerster gaat in haar beslissing dd. 26 maart 2019 volledig voorbij aan de laatste nieuwsupdates dat Kaboel opnieuw meer en meer dodelijke (burger)slachtoffers kent sinds december 2018 (stukken 2d – 2i).

Verzoeker wenst ook te benadrukken dat verzoeker geenszins over een familiaal opvangnet beschikt in Kaboel:

- Verzoeker heeft géén familie of vrienden (meer) in Kaboel (hetgeen ook logisch is na een afwezigheid van bijna 12 jaar). De enige (nog levende) familieleden van verzoeker wonen in het geboortedorp van verzoeker (Momaki), waarover zowel het CGVS als verweerster akkoord zijn dat het dorp gelegen is een onveilige regio waar verzoeker – gelet op het beginsel van non-refoulement, artikel 3 E.V.R.M en artikelen 48/3 – 48/5 Vreemdelingenwet – niet naar kan worden uitgewezen (reden waarom verweerster Kaboel aanhaalt als intern vluchtalternatief). Verzoeker wenst toe te voegen / te herhalen dat verzoeker sinds 2007 géén enkel contact meer heeft met diens (nog enige levende) familieleden (zijnde de zus van verzoeker, dewelke bij een oom van verzoeker leeft).

- Verzoeker kan evenmin gronden ten gelde maken om reden dat verzoeker genoodzaakt was om de gronden waarover verzoeker beschikte in Momaki voorafgaand aan diens vlucht uit Afghanistan in 2017 aan een zeer lage, onvoordelige prijs van de hand diende te doen (verkocht aan kennissen in Jalrez) teneinde diens vlucht te bekostigen. Verzoeker zag zich ook genoodzaakt om diens wagen en gouden juwelen van de (voormalige) echtgenote van verzoeker te verkopen (vragenlijsten dd. 27.10.2008 en gehoorverslagen CGVS dd. 6.11.2008 en 11.12.2008 van verzoeker en diens voormalige echtgenote).

- Voor zoveel als nodig betwist verzoeker tevens dat verzoeker over een zekere affiniteit met de stad Kaboel zou beschikken. Verzoeker wenst in herinnering te brengen dat het reeds 11,5 jaar geleden is dat verzoeker nog in Kaboel geweest is. Mocht er al van enige, beperkte affiniteit sprake zijn in 2007, dan is deze affiniteit thans in ieder geval verloren gegaan. Bovendien is het evenmin correct om te spreken dat verzoeker in 2007 over een zekere affiniteit beschikte met de stad Kaboel, louter om reden dat de oudste dochter in het ziekenhuis van Kaboel geboren is (zoals mevrouw [S.A.] verklaart verlieten moeder en kind onmiddellijk na de bevalling het ziekenhuis – zie vragenlijsten dd. 27.10.2008 en gehoorverslagen CGVS dd. 6.11.2008 en 11.12.2008 van verzoeker en diens voormalige echtgenote.), verzoeker sporadisch als chauffeur mensen diende af te zetten op de luchthaven van Kaboel (voor zover diens activiteiten als chauffeur al relevant zijn (deze waren immers sterk ondergeschikt aan de activiteiten van verzoeker als landbouwer) wenst verzoeker in herinnering te brengen dat verzoeker voornamelijk ritten deed in de provincie Wardak, distric Mayden Shar en Jalrez) en verzoeker na diens huwelijk (in 2006 – zie ook stuk 3b huwelijkscertificaat en de vragenlijsten dd. 27.10.2008 en gehoorverslagen CGVS dd. 6.11.2008 en 11.12.2008 van verzoeker en diens voormalige echtgenote) sporadisch met vrienden in Kaboel uitging (hetgeen een zeer korte periode besloeg, zijnde tussen januari 2006 – juli 2007).

Kaboel dient om bovenstaande redenen te worden uitgesloten als intern vluchtalternatief.

Bijgevolg kan verweerster in het licht van voormelde omstandigheden redelijkheidshalve niet voorhouden dat er voor verzoeker geen reëel risico zou bestaan voor het gevaar op eigen leven of foltering en dient dan ook geoordeeld te worden dat in dat opzicht een schending van artikel 3 EVRM en de artt. 48/3 – 48/5§3 Vreemdelingenwet voorligt.

De beslissing van verweerster is dan ook niet redelijk verantwoord.

b. Verwestering

19. Verweerster stelt in de bestreden beslissing het volgende:

“We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 10/09/2007 verklaarde dat u het Rijk op diezelfde dag bent binnengekomen. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt Het loutere feit dat u iets meer dan 11 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden mei de Belgische samenleving te spreken. We brengen in herinnering dat u het naliet ons in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten. U bracht derhalve geen enkel element aan waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch legde u bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering voor. Indien u alsnog over nauwe banden niet de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen.”

20. Uit de bestreden beslissing mag niet blijken dat verweerster een grondig onderzoek heeft gedaan naar het risico voor verzoeker in geval van terugkeer op vervolging of ernstige schade als man die reeds

sedert 2007 in Europa/België verblijft, waardoor diens identiteit hierdoor sterk is beïnvloed en hij bijgevolg verwesterd is.

De verwestering van verzoeker mag onder meer blijken uit het feit dat verzoeker al meer dan 11,5 jaar ononderbroken op het Belgische grondgebied, en hij hier het centrum van zijn belangen gevestigd heeft. Daarnaast mag de verwestering van verzoeker ook blijken uit hetgeen reeds werd aangehaald in het feitenrelaas met name dat verzoeker zich goed heeft geïntegreerd in België:

- Verzoeker heeft voorafgaand aan de scheiding jarenlang een nachtwinkel uitgebaat (stuk 3g);
- Sinds de echtscheiding werkt verzoeker als werknemer (arbeider) (stuk 3g);
- Verzoeker volgde een beroepsopleiding (stuk 3f)
- Verzoeker behaalde tevens een certificaat van opleiding leertraject Nederlands als tweede taal (certificaat dd. 28 juni 2012). Verzoeker heeft zich ingeschreven voor een vervolgentraject van deze opleiding (8 februari 2018). Deze opleiding is nog lopende (stukken 3h en 3i))
- Verzoeker behaalde een attest van inburgering (stuk 3e)
- De vier (thans nog minderjarige) kinderen van verzoeker zijn hier geboren (m.u.v. [D.A.], die enkele maanden oud was toen zij samen met haar ouders in België aankwam en opgegroeid. Ze spreken de Nederlandse taal en zijn volledig ingeburgerd in België. De kinderen zijn nog nooit in Afghanistan geweest en hebben geen enkele affiniteit met dit land.
- verzoeker gaat regelmatig met diens kinderen en vrienden op uitstap. (bijvoorbeeld naar de speeltuin,...) (stuk 3a)
- Verzoeker beschikt over een ruime vriendenkring en deed in het verleden aan voetbal.
- Verzoeker heeft een facebookprofiel.
- Verzoeker is (sjiitisch) moslim, doch beperkt
- Verzoeker kleedt zich Westers en koopt ook voor diens kinderen Westerse spullen (stuk 3a).
- Verzoeker drinkt alcohol en scheert zijn (stuk 3a).
- ...

Het feit dat verzoeker zelf verklaart nog moslim te zijn doet geen afbreuk aan het feit dat hij door de Afghaanse gemeenschap en meer in het bijzonder de Taliban wel degelijk zou kunnen beschouwd worden als een afvallige.

21. Door simpelweg te verwijzen naar het advies van het CGVS ziet verweerster de problemen over het hoofd die verzoeker te wachten staan bij een terugkeer door zijn langdurig verblijf in het Westen.

Verzoeker kan zich niet meer aanpassen aan de Afghaanse samenleving doordat hij het gewoon is om hier te wonen.

Verzoeker is gedurende al de jaren dat hij in België verbleven heeft sterk geïntegreerd geraakt in de Belgische samenleving, zijn denkbeelden zijn aangepast aan de Westerse denkwijze, en hij heeft steeds minder en minder raakvlakken met de Afghaanse cultuur.

Niet alleen zou het dus bijzonder moeilijk zijn voor verzoeker om opnieuw te aarden in Afghanistan, bovendien lopen personen die terugkeren en 'besmet' zijn geraakt door het Westen, groot risico in Afghanistan

Het gaat er hierbij niet zozeer over de vraag of verzoeker zichzelf 'Westers' voelt, maar vooral hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf in Europa.

Er dient rekening gehouden te worden met het risico dat ontstaat bij terugkeer door confrontatie met een uiterst traditionele gemeenschap die voor verzoeker totaal vreemd is geworden, en dient het dossier vanuit het perspectief van 'uittheemsheid', of verwestering bekeken te worden.

In het rapport Country of Origin Information Report – Afghanistan Individuals targeted under societal and legal norms (december 2017) stelt EASO hierover (stuk 2a) :

"Sources describe the fears claimed by Afghans returning back from the West are related to général insecurity (959), or in some cases, due to their identity (960), fear of the original threat (961), or fear of being targeted by the Taliban as 'un-Islamic ' (962). Sources indicate that returnees from the West fear being labelled by insurgents as spies (963).

[...] Kidnapping for ransom and extortion have become an increasingly widespread form of criminality in major cities in Afghanistan in recent years (1013). Afghans returning from the West are frequently perceived by others to be a source of funds, or wealthy after having spent time abroad (1014) and returnees fear being kidnapped for ransom for this reason (1015), or that their children will be abducted for extortion (1016). The Australian government states in a 2015 report that there are 'occasional reports' of alleged kidnapping after return (1017). In a similar characterisation, a research project on return migration from Europe to Afghanistan by scholars Ceri Oeppen and Nassim Majidi, published in 2015, found that a 'small minority [of Afghan returnees from Europe in the study] faced specific threats ' after coming back to Afghanistan, usually from violent demands for money (1018). In 2015, an article about returned Afghans from the UK gave the example of a man who was beaten and held for ransom and extorted by criminals, but managed to escape (1019). Dr. Schuster indicated that she knew of three cases where returned Afghans were threatened or beaten up on the basis of their perceived wealth (1020).

Terugkeerders zijn dus bijzonder kwetsbaar door hun associatie met het Westen, waardoor ze het risico lopen om als 'spionnen' beschouwd te worden, zoals verzoeker aanhaalde tijdens zijn gehoor. Er wordt vermoed dat ze zich bekeerd hebben en ze worden constant in de gaten gehouden of ze wel nog islamitisch genoeg zijn. Daarnaast zijn ze ook bijzonder kwetsbaar omdat de cultuurshock hen ernstige psychologische problemen oplevert. Ze worden onthaald op achterdocht, geweld en criminaliteit. Doordat de terugkeerders langere tijd in het Westen hebben verbleven wordt aangenomen dat ze rijk zijn, en lopen ze het om het slachtoffer te worden van kidnapping.

Ook in de UNHCR richtlijnen van 19 april 2016 wordt er een apart risicoprofiel voorzien voor 'verwesterde' Afghanen die terugkeren:

"AGEs reportedly target individuals who are perceived to have adopted values and/or appearances associated with Western countries, due to their imputed support for the Government and the international community.²⁵⁵ There are reports of individuals who returned from Western countries having been tortured or killed by AGEs on the grounds that they had become "foreigners" or that they were spies for a Western country.²⁵⁶ Individuals who fall under other profiles, such as profile I.e (humanitarian workers and development workers) and profile I.i (women in the public sphere) may similarly be accused by AGEs for having adopted values and/or appearances associated with Western countries, and may be targeted for that reason."

Dit apart risicoprofiel werd herhaald in de UNHCR richtlijnen van 30 augustus 2018 (stuk 2c, p. 46):

"There are reports of individuals who returned from Western Countries having been threatened, tortured or killed by AEGs on the grounds that they were perceived to have adopted values associated with these countries, or they had become foreigners or that they were spies for or supported a Western country. Returnees are reportedly often treated with suspicion by the local community, as well as by State officials, leading to discrimination and isolation.

Verweerder hield echter nergens rekening met het feit dat verzoeker volgens de gezaghebbende richtlijnen van UNHCR over een risicoprofiel beschikt door zijn jarenlange verblijf in Europa.

Recent vernietigde Uw Raad een beslissing van het CGVS o.a. omdat het risico voor verwesterde terugkeerders niet grondig werd onderzocht:

"De Raad meent dan ook dat in casu door verweerder grondig onderzoek is aangewezen, wat betreft het risico voor terugkeerders waaraan door de Afghaanse maatschappij de eigenschap van verwesterd kan worden toegeschreven. Indien hieromtrent reeds onderzoek is gebeurd door verweerder, dan dient dit te worden overgemaakt aan de Raad. In het bijzonder heeft de Raad nood aan een grondig onderzoek van verweerder van de vraag of actueel kan gesteld worden dat het verblijf in Kaboel van een jongeman zoals verzoeker, waarvan de Raad aanneemt dat hij als verwesterd kan overkomen bij de Afghaanse bevolking, een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade kan inhouden. " (RvV 26 januari 2017, nr. 181.307.)

Uit de bovenstaande recente en gezaghebbende landeninformatie blijkt duidelijk het objectieve risico op vervolging dat verzoeker loopt bij een terugkeer naar Afghanistan doordat hij voor langere tijd afwezig was uit Afghanistan. Hierdoor loopt hij een groot risico om door de traditionele Afghaanse gemeenschap

als zijnde 'verwesterd' te worden beschouwd, met serieuze risico's op uitsluiting, discriminatie, kidnapping, geweld, gedwongen rekrutering, ... als gevolg.

Bijgevolg kan verwerende partij in het licht van voormelde omstandigheden redelijkheidshalve niet voorhouden dat er voor verzoeker geen reëel risico zou bestaan voor het gevaar op eigen leven of foltering en dient dan ook geoordeeld te worden dat in dat opzicht een schending van artikel 3 EVRM en artt. 48/3 – 48/5§3 Vreemdelingenwet voorligt.

c. Sjiitisch moslim

22. Verzoeker behoort tot de minderheid van sjiitische moslims.

Verweerster is hiervan genoegzaam op de hoogte (zie ook verklaringen van verzoeker in vragenlijsten dd. 27.10.2008 en gehoorverslagen CGVS dd. 6.11.2008 en 11.12.2008 van verzoeker en diens voormalige echtgenote).

Verweerster hield echter nergens rekening met het feit dat verzoeker volgens de gezaghebbende richtlijnen van UNHCR omwille van zijn sjiitisch geloof over een risicoprofiel beschikt.

Immers, in het COI Report: Afghanistan: Individuals targeted by armed actors in the conflict (December 2017) (stuk 2b) wordt omtrent de sjiitische gemeenschap o.a. het volgende gesteld:

In 2016, UNAMA raised concerns about 'an emerging patterns of deliberate sectarian attacks against the Shia Muslim minority' (434). This pattern continued in the first half of 2017 (435).

According to Borhan Osman (436), incidents where Hazara or other Shia have been targeted can according to Borhan Osman be categorised in two main types:

a) Attacks on places where Shia gather in the cities, such as mosques in the cities of Kabul or Herat (437), during religious commemorations in the cities of Kabul or Mazare Sharif (438) or during a political demonstration in Kabul (439);

b) Instances where Hazara were singled out from buses. Such incidents occurred in more rural areas in the provinces like Baghlan, Sar-e Pul, Ghor, Balkh, Wardak, Ghazni and Zabul (440). Similar in nature are cases where Hazara villages have been attacked in Sar-e Pul or Baghlan (441).

Analyst Borhan Osman gave the opinion that the main risk for Hazara or Shia of being targeted, merely for their ethnicity or sectarian lines, is in the attacks on gatherings, religious commemorations or demonstrations in the cities. This pattern of attacks point to new dynamics emerging in the conflict in Afghanistan for which, according to Osman, it is too early to draw any conclusions from (442). However, Anad Gopal said that this pattern is increasing(443).

Ook in de UNHCR richtlijnen van 30 augustus 2018 (stuk 2c) wordt er een apart risicoprofiel voorzien voor sjiitische moslims:

AGEs reportedly view Shi'ites as "infidels", "apostates" or "half-Muslims". Moreover, violent attacks by AGEs targeting the Shi'ite population have reportedly increased significantly since 2016. Attacks by AGEs are reported to have included disappearances and abductions, targeted killings, targeting of Shi'ites at places of worship or villages, as well as complex and suicide attacks.

Zelfs het CGVS stelt in haar beslissing dd. 21 december 2018 hieromtrent zelfs dat de sjiitische gemeenschap geïsoleerd wordt bij aanslagen:

"Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft TS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap geïsoleerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechten-activisten geïsoleerd."

Bijgevolg kan verweerster in het licht van voormelde omstandigheden redelijkheidshalve niet voorhouden dat er voor verzoeker geen reëel risico zou bestaan voor het gevaar op eigen leven of

foltering en dient dan ook geoordeeld te worden dat in dat opzicht een schending van artikel 3 EVRM en art. 48/3 – 48/5 §3 Vreemdelingenwet voorligt.

d. Aanhanger van de gematigde Islam, eerder contact met de Taliban, het risico op bloedwraak en het nuttigen van alcohol als hudud misdrijf

23. Verzoeker is geenszins een aanhanger van de strenge Islam. Verzoeker is zoals bovenstaand ook gesteld sterk verwesterd. Verzoeker volgt de regels van de strenge Islam niet.

Bovendien mag uit het gehoorverslag van verzoeker en diens toenmalige echtgenote (vragenlijsten dd. 27.10.2008 en gehoorverslagen CGVS dd. 6.11.2008 en 11.12.2008 van verzoeker en diens voormalige echtgenote), blijken dat verzoeker reeds eerder in contact kwam met de Taliban en tevens het risico loopt op bloedwraak vanwege de feiten die aan de vlucht van verzoeker voorafgingen.

Verzoeker verklaarde reeds in diens gehoorverslag tevens dat één van de redenen waarom verzoeker diende te vluchten het gevolg is dat verzoeker werd betrap op het drinken van alcohol.

Bovenstaande elementen zorgen in hoofde van verzoeker voor een verhoogd risico.

Uit het EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Individuals targeted under societal and legal norms (december 2017) mag blijken dat het nuttigen van alcohol beschouwd wordt als een ernstig misdrijf, waarvoor lijfstraffen kunnen opgelegd worden (stuk 2a).

Hudud crimes are the most serious crimes under Islamic law and are considered transgressions against God; these crimes and punishments are specifically mentioned in the Quran. Sources describe hudud crimes and punishments as follows :

(...)

- Drinking alcohol or ingesting intoxicants (80 lashes);

USCIRF states that in Afghanistan, state-supported religious leaders and judicial officials are 'empowered to interpret and enforce' judgments under these Islamic principles, which has led to 'arbitrary and abusive' judgments and harsh penalties, including death (16)

Ook in de UNHCR richtlijnen van 30 augustus 2018 (stuk 2c) wordt er een apart risicoprofiel voorzien voor individuen die de strenge interpretatie van de Islam niet accepteren:

The Taliban have reportedly killed, attacked and threatened individuals and communities who are perceived to contravene the Taliban's interpretations of Islamic principles, norms and values.

(...)

There are reports of officers of the Taliban's Ministry for the Promotion of Virtue and the Prevention of Vice patrolling the streets, and people are reportedly detained for shaving their beards or for using tobacco.

(...)

Based on the evidence presented above, UNHCR considers that persons perceived as contravening the AGE's interpretation of Islamic principles, norms and values may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of non-state actors for reasons of religion, imputed political opinion or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution.

In de UNHCR richtlijnen van 30 augustus 2018 (stuk 2c) wordt bovendien ook een apart risicoprofiel voorzien voor individuen die het risico op bloedwraak lopen:

In general, a blood feud involves the members of one family killing members of another family in retaliatory acts of vengeance which are carried out according to an ancient code of honour and behaviour.⁶¹¹ In the context of Afghanistan, while blood feuds are primarily a Pashtun tradition rooted in Pashtuns' customary law system, Pashtunwali, they are also reported to occur among other ethnic groups.⁶¹² Blood feuds can be triggered by murders, but also by other offences, such as the infliction of permanent, serious injury, the kidnapping or violation of married women, or unresolved disputes over land, access to water supplies or property.⁶¹³ Blood feuds may give rise to long cycles of retaliatory violence and revenge.⁶¹⁴ Under Pashtunwali, in principle revenge must be taken against the offender

but under certain circumstances the offender's brother or other patrilineal kin may become the target for revenge. (...)

When the victim's family is not in a position to exact revenge, a blood feud may reportedly lie dormant until such time as the victim's family believes it is capable of taking revenge. Revenge can thus be taken years or even generations after the original offence.⁶¹

In light of the foregoing, UNHCR considers that persons involved in a blood feud may, depending on the circumstances of the individual case, be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of non-State actors for reasons of membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution.⁶¹⁹

Bijgevolg kan verweerster in het licht van voormelde omstandigheden redelijkheidshalve niet voorhouden dat er voor verzoeker geen reëel risico zou bestaan voor het gevaar op eigen leven of foltering en dient dan ook geoordeeld te worden dat in dat opzicht een schending van artikel 3 EVRM en artt. 48/3 – 48/5§3 Vreemdelingenwet voorligt.

e. Toekenning subsidiaire beschermingsstatus

Ten slotte, het feit dat verzoeker in 2009 een subsidiaire beschermingsstatus kreeg, vormt een vermoeden dat er mogelijks risico is op mensonterende behandeling of vormen van foltering in de zin van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Verweerster heeft dus een grote verantwoordelijkheid om een diepgaand onderzoek te doen alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen, hetgeen niet gebeurde.

v. Verenigbaarheid met de artikelen 22 en 23 Vreemdelingenwet en artikel 8 E.V.R.M

24. Er moet tevens worden onderzocht of de inmenging in het privé-leven noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Het EHRM heeft in zijn arrest Boultif de criteria opgesomd die moeten worden gehanteerd om te beoordelen of een verwijderingsmaatregel nodig is in een democratische samenleving en in verhouding is tot het legitieme nagestreefde doel. Deze criteria – die worden weergegeven in paragraaf 48 van het arrest – zijn de volgende:

- de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;*
- de duur van het verblijf in het gastland;*
- het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;*
- de nationaliteit van alle betrokkenen;*
- de gezinssituatie van de verzoeker, zoals de duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;*
- de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);*
- de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;*
- de ernst van de moeilijkheden die een huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land van herkomst/bestemming, dit zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst moeilijk maken. In de woorden van het EHRM dient sprake zijn van een 'certain degree of hardship'; en*
- bijzondere omstandigheden, zoals medische elementen.*

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner volgt dat naast de Boultif-criteria ook in de belangenafweging moet worden betrekken, voor zover van toepassing op de voorliggende zaak:

- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die de kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling; en*

- de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58).

25. Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak.

Als aspecten van openbare orde dus een rol spelen in de bestreden beslissing, dan moet uit deze beslissing blijken dat in de belangenafweging de zgn. 'guiding principles' (algemene richtlijnen) uit de arresten Boultif/Üner werden meegenomen, voor zover van toepassing op de voorliggende zaak. Het is op basis van deze criteria dat de noodzakelijkheid en proportionaliteit van de verwijdering van een vreemdeling op grond van de openbare of nationale veiligheid dient te worden beoordeeld.

26. Uit de bestreden beslissing van verweerster dd. 26 maart 2019 mag blijken dat verweerster bij de beoordeling van schending van artikel 8 E.V.R.M., alsmede de artikelen 22 – 23 van de Vreemdelingenwet, rekening heeft gehouden met enerzijds het strafrechtelijk verleden van verzoeker, de duur en het verblijf in het gastland en het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode.

Zoals onder het eerste middel reeds (uitgebreid) besproken hield verweerster evenwel geen rekening met het hoger belang van de kinderen.

Noch hield verweerster ter dege rekening met de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Verweerster stelt dat het loutere feit dat verzoeker reeds 11 jaar in het Rijk verblijft, noch het feit dat verzoeker vier minderjarige kinderen in België heeft niet volstaat om te spreken van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving.

Voor zoveel als nodig verwijst verzoeker nogmaals naar de stukken 3a – 3i, waaruit op afdoende wijze de doorgedreven integratie van verzoeker mag blijken.

27. Bijgevolg kan verweerster in het licht van voormelde omstandigheden redelijkheidshalve niet voorhouden dat de inmenging in het privé-leven van verzoeker de toets van artikel 8 E.V.R.M, alsmede de artikelen 22 – 23 van de Vreemdelingenwet doorstaat en dient dan ook te worden geoordeeld te worden dat in dat opzicht een schending van deze artikelen voorligt.

BESLUIT

28. Het onderzoek van verweerster schiet dan ook schromelijk te kort, waardoor de zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden, en de verplichting om rekening te houden met alle elementen van het dossier, alsook de materiële en formele motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Daarnaast schendt tegenpartij artikel 3 juncto 8 E.V.R.M. en de artikelen 22, 23, 48/3, 48/4 en 48/5 Vreemdelingenwet. De beslissing van verweerster dd. 26 maart 2019 is dan ook niet redelijk naar recht verantwoord."

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

"[...]

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt dat zowel de uitnodiging voor verhoor d.d. 18.10.2018 van het CGVS, de kennisgeving d.d. 24.12.2018 van de beslissing van het CGVS d.d. 21.12.2018 als de uitnodiging voor verhoor d.d. 31.01.2019 van het Bestuur rechtsgeldig naar de op dat ogenblik gekende adressen van verzoeker werden gestuurd.

Verzoeker, die enkel eerst op 08.04.2019 het stadsbestuur van Gent informeerde dat hij niet langer in de Klaverstraat 19 te 9000 Gent verbleef, maar wel in de Gebroeders De Smetstraat 43 te 9000 Gent, kan zijn eigen nalatigheid niet afwentelen op verwerende partij daar hij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag dient te leggen en te zorgen dat het Bestuur weet heeft van zijn actuele verblijfplaats.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent als volgt:

“U werd op 31/01/2019 via een aangetekend schrijven uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). Aangezien u op dat ogenblik een declaratie van vertrek deed naar een nieuw adres, werd dit schrijven door de DVZ verstuurd naar zowel dit adres als uw laatste in het Rijksregister vermelde adres. U gaf geen gevolg aan dit schrijven en bijgevolg kan de DVZ bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten enkel rekening houden met de actueel in uw dossier aanwezige elementen. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten wordt, in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.”

Verzoeker toont met zijn algemeen betoog het tegendeel niet aan.

Waar verzoeker thans bijlagen toevoegt aan zijn verzoekschrift om alsnog zijn specifieke situatie te benadrukken, kan hij de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing en kan hij evenmin van de Raad, gelet op zijn annulatiebevoegdheid, een herbeoordeling van zijn dossier verwachten. Verzoeker kreeg blijkens de stukken van het administratief dossier ruimschoots de kans de nodige stukken voor te leggen, waarbij het Bestuur zeer concreet aangaf welke stukken verzoeker precies diende over te maken.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het Bestuur rekening gehouden heeft met verzoekers gezins- en familielevens en geen belangenafweging zou gemaakt hebben. Er werd rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er werd ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn medische situatie, zijn leeftijd, zijn gezins- en privélevens en met de gevolgen van de bestreden beslissing voor hem en zijn familieleden.

De bestreden beslissing motiveert als luidt:

“Wat uw familiale banden binnen de Belgische samenleving betreft, brengen we in herinnering dat u het naliet ons in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten. In het kader van uw asielaanvraag d.d. 10/09/2007 verklaarde u tijdens uw gehoor bij de DVZ dat op dat ogenblik uw beide ouders reeds overleden waren en uw zus in Afghanistan verbleef. U diende uw asielaanvraag in samen met uw echtgenote en jullie minderjarig kind. Nazicht van uw dossier toont aan dat u sindsdien nog 3 kinderen kreeg, allen geboren in België. Uw echtgenote en 4 minderjarige kinderen verblijven op heden allen op legale wijze in België. Dienaangaande wijzen we er op dat uw gezinsleven in België u er niet van weerhouden heeft zeer ernstige feiten van partnergeweld te plegen tegen uw vrouw in het bijzijn van uw minderjarige kinderen, waarvan u kon weten dat deze een impact konden hebben op dat gezinsleven en uw verblijfsrechtelijke situatie.

Daarnaast blijkt uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Gent d.d. 23/06/2016 dat uw echtgenote aangaf van u te willen scheiden en u eenzelfde wens uitdrukte. In het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Gent d.d. 13/07/2018 wordt vermeld dat u effectief van uw ex-vrouw gescheiden bent en zelfs een absoluut contact- en verontrustingsverbod opgelegd kreeg. Bovendien diende u ook de regeling met betrekking tot de gemeenschappelijke kinderen opgelegd door de familierechtbank strikt na te leven. Raadpleging van het Rijksregister leert dat u sinds 27/01/2017 op een ander adres gedomicilieerd bent dan uw echtgenote en 4 minderjarige kinderen.

Tot slot merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen

onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.”

Verzoeker gaat er verder met zijn betoog aan voorbij dat hij tot tweemaal toe veroordeeld werd voor partnermishandeling in het bijzijn van zijn minderjarige kinderen, reden waarom hem door de rechter een omgangsverbod werd opgelegd, hetgeen hij niet betwist.

De CGVS oordeelde hieromtrent dat:

“(…)het op zeer ernstige wijze mishandelen van zijn (ex)echtgenote, niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van het subsidiair beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Het stelde dat de door hem gepleegde misdrijven, waarvoor hij definitief veroordeeld werd, gekwalificeerd dienen te worden als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de wet van 15 december 1980.”

De CGVS beoordeelde vervolgens de situatie in Kaboel en oordeelde:

“Tot slot was het CGVS van oordeel dat betrokkene in de stad Kabul (Afghanistan) over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de wet van 15 december 1980. Bijgevolg was het van oordeel dat betrokkene mag teruggeleid worden naar Afghanistan en een verwijderingsmaatregel dus verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Betrokkene diende geen schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) en bijgevolg is de intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus definitief geworden.”

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd als volgt:

“Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, herhalen we dat het CGVS van oordeel was dat u in de stad Kabul (Afghanistan) over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de wet van 15 december 1980. Bijgevolg was het van oordeel dat u mag teruggeleid worden naar Afghanistan en een verwijderingsmaatregel dus verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

Waar verzoeker thans verwijst naar het rapport van het UNHCR van 30.08.2018 waarbij gesteld werd dat Kabul niet als intern vluchtalternatief kan dienen, toont hij niet aan dat in Kabul socio-economische omstandigheden dermate precair zijn dat zij een reëel risico op ernstige schade vormen en Kabul derhalve niet meer als een intern vluchtalternatief beschouwd kan worden. Uit geheel van UNHCR-richtlijnen van 30.08. 2018 en EASO informatie blijkt dat wel degelijk toepassing gemaakt kan worden van Kabul als intern vestigingsalternatief rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden.

“Daar waar UNHCR stelt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in Kabul (“UNHCR considers that an IFA/IRA is generally not available in Kabul”, [...]), dient erop gewezen dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van EASO blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker. Er dient benadrukt te worden dat in de richtlijnen van UNHCR onder meer wordt gesteld als volgt: “[...] an assessment of the possibility of relocation to Kabul requires an assessment of both the relevance and the reasonableness of this proposed area of relocation. In addition, if an IFA/IRA to Kabul is considered in asylum procedures, all relevant general and personal circumstances regarding the relevance and reasonableness of Kabul as a proposed area of relocation for the particular applicant must be established to the extent possible and must duly be taken into account.” (vrije vertaling: de beoordeling van de mogelijkheid van hervestiging naar Kabul vereist een beoordeling van zowel de relevantie als de redelijkheid van deze vooropgestelde regio van hervestiging. Bovendien, wanneer een intern vestigingsalternatief naar Kabul wordt overwogen in asielpcedures, moeten alle relevante algemene en persoonlijke omstandigheden betreffende de relevantie en de redelijkheid van Kabul als een vooropgestelde regio van hervestiging voor de concrete verzoeker zoveel als mogelijk worden vastgesteld en moet hiermee terdege rekening worden gehouden.). Hieruit blijkt dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden.” (RvV, 20 december 2018, nr. 214.471)

Verzoeker toont met zijn algemeen betoog het tegendeel niet aan.

Hij toont evenmin aan in welke mate de bestreden beslissing geen rekening gehouden zou hebben met het belang van de minderjarige kinderen.

Aangaande verzoekers medische situatie luidt de bestreden beslissing als volgt:

“Betreffende uw medische situatie, brengen we in herinnering dat u het naliet ons in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten. Uit uw administratief dossier blijkt enkel dat u tijdens uw gehoor bij de DVZ in het kader van uw asielaanvraag verklaarde een beetje ziek te zijn en pijn te hebben aan uw knie en been. Daarnaast blijkt dat u tijdens uw lopende asielprocedure tweemaal gewettigd een afspraak bij de DVZ diende te missen omdat u een operatie had ondergaan en zich enkele weken niet kon verplaatsen. U legde een medisch attest voor om deze afwezigheden te rechtvaardigen. Sindsdien werd de DVZ niet in het bezit gesteld van enige informatie van medische aard, waardoor er bijgevolg geen indicaties zijn dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het Bestuur, conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en verzoekers gezondheidstoestand.

Daarnaast werd eveneens rekening gehouden met verzoekers integratie in het Rijk:

“We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 10/09/2007 verklaarde dat u het Rijk op diezelfde dag bent binnengekomen. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u iets meer dan 11 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. We brengen in herinnering dat u het naliet ons in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten.

U bracht derhalve geen enkel element aan waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch legde u bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering voor. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen.”

Een schending van de door verzoeker opgeworpen rechtsbeginselen wordt niet aangetoond.”

2.3. De Raad merkt op dat het niet ter discussie staat dat de in casu bestreden beslissingen een inmenging uitmaken in het privé- en gezinsleven van verzoeker. Verweerder wijst er evenwel terecht op dat een dergelijke inmenging mogelijk is *“wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren”*. Het staat vast dat er een wettelijke basis is om de beslissing tot beëindiging van het verblijf te nemen. Verweerder heeft wel nagelaten de juridische grondslag aan te geven waarop de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund.

Wanneer er een wettelijke basis is die een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk maakt dan dient ook te worden nagegaan of deze inmenging is vereist om de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde doelstelling te bereiken. Er dient derhalve te worden onderzocht of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn dan moet het hoger belang van deze kinderen in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67). De nationale wetgever heeft deze verplichting in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wat betreft verwijderingsmaatregelen, nogmaals duidelijk opgenomen.

Uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker uit de echt is gescheiden, doch nog steeds nauwe contacten onderhoudt met zijn kinderen. De strafrechter heeft hiermee ook rekening gehouden in het vonnis van 13 juli 2018 waarnaar verweerder verwijst. Uit dit vonnis blijkt dat een bezoeksregeling werd vastgelegd door de familierechtbank en dat verzoeker in regel elke zaterdag tijd met zijn kinderen doorbrengt. Het staat dus vast dat verzoeker en de kinderen, ondanks de mishandelingen waaraan verzoeker zich schuldig maakte ten aanzien van zijn ex-echtgenote, die tevens de moeder is van de kinderen, nog sterke banden met elkaar hebben.

Verweerder heeft, in het kader van de belangenafweging die hij doorvoerde, gemotiveerd van oordeel te zijn dat de contacten die verzoeker heeft in België met familie en vrienden ook op andere manieren kunnen worden onderhouden *“bijvoorbeeld door korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen”*. Specifiek inzake verzoekers familieleden heeft verweerder overwogen dat de bestreden beslissingen geen onoverkomelijke hinderpaal vormen om contact te houden, daar zijn familie *“het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen”*. Hij concludeerde dat er om die reden *“geen familiaal beletsel [is] voor het nemen van deze beslissingen”*. Zoals verzoeker terecht opmerkt gaat verweerder er evenwel aan voorbij dat zijn kinderen – zijn familieleden in België met wie hij nog banden heeft – nog zeer jong zijn en dus niet zelf de beslissing kunnen nemen om hem te bezoeken in het land van herkomst. De medewerking van de moeder zal hiertoe vereist zijn en er kan niet in redelijkheid worden uitgegaan van de veronderstelling dat zij – die het slachtoffer werd van intra-familiaal geweld – deze zo maar zal verlenen. Tevens dient te worden aangegeven dat uit het administratief dossier blijkt dat aan zeker twee kinderen de subsidiaire beschermingsstatus is toegekend en dat verzoeker dus kan worden gevolgd in zijn standpunt dat niet zonder meer kan worden gesteld dat zijn kinderen hem zullen kunnen bezoeken in zijn land van herkomst. De terugkeer van deze kinderen naar Afghanistan kan immers gevolgen hebben voor hun verblijfsstatus in België. Verweerder is bij zijn argumentatie dus niet uitgegaan van een correcte beoordeling van de stukken waarover hij beschikte of heeft relevante stukken over het hoofd gezien. Verzoeker verwijst bovendien ook naar de veiligheidssituatie in Afghanistan en er blijkt niet dat verweerder hiermee rekening hield op het ogenblik dat hij aangaf dat verzoekers kinderen hun vader in het buitenland kunnen bezoeken. In zoverre verweerder nog verwijst naar de mogelijkheden om contact te houden via de moderne communicatiemiddelen dient te worden benadrukt dat het in een situatie zoals deze zich in casu voordoet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat een nauwe relatie tussen een vader en zijn jonge kinderen door enkel gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen kan worden onderhouden.

Er blijkt bijgevolg niet dat verweerder alle dienstige stukken waarover hij beschikte heeft betrokken bij zijn belangenafweging, dat hij voldoende oog had voor het hoger belang van het kind en dat hij op basis van een deugdelijke en correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Aangezien een onderdeel van de aangevoerde middelen tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 maart 2019 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK